29/05/2022

Κυριακή του Τυφλού

/ Ορθόδοξες Προβολές

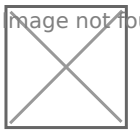

Σήμερα Κυριακή του Τυφλού, πορευόμενοι για τη μεγάλη εορτή της Πεντηκοστής, ακούμε το Ιερό Ευαγγέλιο της θεραπείας του εκ γενετής Τυφλού, ο οποίος στο ερώτημα του Κυρίου εάν πιστεύει στο Θεό, υποκλίθηκε και προσκύνησε τον Ιησού Χριστό ως Κύριο και Δημιουργό.

Κυριακή του Τυφλού, Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: Ιω. θ' 1-38

Πρωτότυπο Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Ῥαββί, τίς ἥμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Οὔτε οὗτος ἥμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται νὺξ ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ὦ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσεν χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὕπαγε νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἑρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἦλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν; Ἄλλοι ἔλεγον ὅτι οὗτός ἐστιν· ἄλλοι δὲ ὅτι ὅμοιος αὐτῷ ἐστιν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι ἐγώ εἰμι. Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνεῴχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπέ μοι· ὕπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωὰμ καὶ νίψαι· ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος; λέγει· Οὐκ οἶδα. Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τόν ποτε τυφλόν. Ἦν δὲ σάββατον ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέῳξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκέ μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω. Ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν ὅτι προφήτης ἐστίν.

Οὐκ ἐπίστευον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἠρώτησαν αὐτοὺς λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· Οἴδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἴδαμεν, ἢ τίς ἤνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμεῖς οὐκ οἴδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε, αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει. Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἤδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα, ἐάν τις ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον ὃς ἦν τυφλὸς, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλός ἐστιν. Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Εἰ ἁμαρτωλός ἐστιν οὐκ οἶδα· ἓν οἶδα, ὅτι τυφλὸς ὢν ἄρτι βλέπω. Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· Τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Εἶπον ὑμῖν ἤδη, καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκούειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; Ἐλοιδόρησαν αὐτὸν καὶ εἶπον· Σὺ εἶ μαθητὴς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί. Ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι Μωϋσεῖ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἴδαμεν πόθεν ἐστίν. Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἴδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέῳξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἴδαμεν δὲ ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ’ ἐάν τις θεοσεβὴς ᾖ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἤνοιξέ τις ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου· εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν. Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω. Ἤκουσεν Ἰησοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὑρὼν αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Καὶ τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἑώρακας αὐτὸν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν. Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

Νεοελληνική Απόδοση

Εκείνο τον καιρό, καθώς πήγαινε στο δρόμο του ο Ιησούς, είδε έναν άνθρωπο που είχε γεννηθεί τυφλός. Τον ρώτησαν, λοιπόν, οι μαθητές του: «Διδάσκαλε, ποιος αμάρτησε και γεννήθηκε αυτός τυφλός, ο ίδιος ή οι γονείς του;» Ο Ιησούς απάντησε: «Ούτε αυτός αμάρτησε ούτε οι γονείς του, αλλά γεννήθηκε τυφλός για να φανερωθεί η δύναμη των έργων του Θεού πάνω σ’ αυτόν. Όσο διαρκεί η μέρα, πρέπει να εκτελώ τα έργα εκείνου που με έστειλε. Έρχεται η νύχτα, οπότε κανένας δεν μπορεί να εργάζεται. Όσο είμαι σ’ αυτόν τον κόσμο, είμαι το φως για τον κόσμο» Όταν τα είπε αυτά ο Ιησούς, έφτυσε κάτω, έφτιαξε πηλό από το φτύμα, άλειψε με τον πηλό τα μάτια του τυφλού και του είπε: «Πήγαινε να νιφτείς στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ», που σημαίνει «απεσταλμένος από το Θεό». Ξεκίνησε,

λοιπόν, πήγε και νίφτηκε και όταν γύρισε πίσω έβλεπε. Τότε οι γείτονες κι όσοι τον έβλεπαν προηγουμένως ότι ήταν τυφλός, έλεγαν: «Αυτός δεν είναι ο άνθρωπος που καθόταν εδώ και ζητιάνευε;» Μερικοί έλεγαν: «Αυτός είναι», ενώ άλλοι έλεγαν: «Είναι κάποιος που του μοιάζει». Ο ίδιος έλεγε: «Εγώ είμαι». Τότε τον ρωτούσαν: «Πώς λοιπόν άνοίξαν τα μάτια σου;» Εκείνος απάντησε: «Ένας άνθρωπος που τον λένε Ιησού έκανε πηλό, μου άλειψε τα μάτια μου και μου είπε: πήγαινε στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ και νίψου. Πήγα λοιπόν εκεί, νίφτηκα και βρήκα το φως μου». Τον ρώτησαν, λοιπόν: «Που είναι ο άνθρωπος εκείνος;» «Δεν ξέρω» τους απάντησε. Τον έφεραν τότε στους Φαρισαίους, τον άνθρωπο που ήταν άλλοτε τυφλός. Η μέρα που έφτιαξε ο Ιησούς τον πηλό και του άνοιξε τα μάτια ήταν Σάββατο. Άρχισαν λοιπόν και οι Φαρισαίοι να τον ρωτούν πάλι πώς απέκτησε το φως του. Αυτός τους απάντησε: «Έβαλε πάνω στα μάτια μου πηλό, νίφτηκα και βλέπω». Μερικοί από τους Φαρισαίους έλεγαν: «Αυτός ο άνθρωπος δεν μπορεί να είναι σταλμένος από το Θεό, γιατί δεν τηρεί την αργία του Σαββάτου». Άλλοι όμως έλεγαν: «Πώς μπορεί ένας αμαρτωλός άνθρωπος να κάνει τέτοια σημεία;» Και υπήρχε διχογνωμία ανάμεσά τους. Ρωτούν λοιπόν πάλι τον τυφλό: «Εσύ τι λες γι’ αυτόν; Πώς εξηγείς ότι σου άνοιξε τα μάτια;» Κι εκείνος τους απάντησε: «Είναι προφήτης». Οι Ιουδαίοι όμως δεν εννοούσαν να πιστέψουν πως αυτός ήταν τυφλός κι απέκτησε το φως του, ώσπου κάλεσαν τους γονείς του ανθρώπου και τους ρώτησαν: «Αυτός είναι ο γιος σας που λέτε ότι γεννήθηκε τυφλός; Πώς, λοιπόν, τώρα βλέπει;» Οι γονείς του τότε αποκρίθηκαν: «Ξέρουμε πως αυτός είναι ο γιος μας κι ότι γεννήθηκε τυφλός• πώς όμως τώρα βλέπει, δεν το ξέρουμε, ή ποιος του άνοιξε τα μάτια, εμείς δεν το ξέρουμε. Ρωτήστε τον ίδιο• ενήλικος είναι, αυτός μπορεί να μιλήσει για τον εαυτό του». Αυτά είπαν οι γονείς του, από φόβο προς τους Ιουδαίους. Γιατί, οι Ιουδαίοι άρχοντες είχαν συμφωνήσει να αφορίζεται από τη συναγωγή όποιος παραδεχτεί πως ο Ιησούς είναι ο Μεσσίας. Γι’ αυτό είπαν οι γονείς του, ενήλικος είναι, ρωτήστε τον ίδιο». Κάλεσαν, λοιπόν, για δεύτερη φορά τον άνθρωπο που ήταν τυφλός και του είπαν: «Πες την αλήθεια ενώπιον του Θεού εμείς ξέρουμε ότι ο άνθρωπος αυτός είναι αμαρτωλός». Εκείνος τότε τους απάντησε: «Αν είναι αμαρτωλός, δεν ξέρω• ένα ξέρω: πως, ενώ ήμουν τυφλός τώρα βλέπω». Τον ρώτησαν πάλι: «Τι σου έκανε; Πώς σου άνοιξε τα μάτια;» «Σας το είπα κιόλας» τους αποκρίθηκε, «αλλά δεν πειστήκατε• γιατί θέλετε να το ξανακούσετε; Μήπως θέλετε και εσείς να γίνετε μαθητές του;» Τον περιγέλασαν τότε και του είπαν: «Εσύ είσαι μαθητής εκείνου• εμείς είμαστε μαθητές του Μωυσή. εμείς ξέρουμε πως ο Θεός μίλησε στο Μωυσή, ενώ γι’ αυτόν δεν ξέρουμε την προέλευση του». Τότε απάντησε ο άνθρωπος και τους είπε: «Εδώ είναι το παράξενο πως εσείς δεν ξέρετε από που είναι ο άνθρωπος, κι όμως αυτός μου άνοιξε τα μάτια. Ξέρουμε πως ο Θεός τους αμαρτωλούς δεν τους ακούει, αλλά αν κάποιος σέβεται και κάνει το θέλημα του, αυτόν τον ακούει. Από τότε που έγινε ο

κόσμος δεν ακούστηκε ν’ ανοίξει κανείς τα μάτια ενός γεννημένου τυφλού. Αν αυτός δεν ήταν από το Θεό δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτα». «Εσύ είσαι βουτηγμένος στην αμαρτία από τότε που γεννήθηκες», του αποκρίθηκαν, «και κάνεις τον δάσκαλο σ’ εμάς;» Και τον πέταξαν έξω. Ο Ιησούς έμαθε ότι τον πέταξαν έξω και, όταν τον βρήκε, του είπε: «Εσύ πιστεύεις στον Υιό του Θεού;» Εκείνος αποκρίθηκε: «Και ποιος είναι αυτός, Κύριε, για να πιστέψω σ’ αυτόν;» «Μα τον έχεις κιόλας δει», του είπε ο Ιησούς. «Αυτός που μιλάει τώρα μαζί σου, αυτός είναι». «Πιστεύω Κύριε», και τον προσκύνησε.

Σχολιασμός

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή βλέπουμε τον Ευαγγελιστη Ιωάννη να μας περιγράφει ενα απο τα μεγαλύτερα θάυματα του Χριστού, τη θεραπεία του εκ γενετής τυφλού. Και λέμε ενα απο τα μεγαλύτερα θάυματα γιατί μέσα απο αυτό φαίνεται η δημιουργική και ανακινιστική δύναμη του Χριστού. Η αναδημιουργία των οφθαλμών σε έναν άνθρωπο που είχε γεννηθεί χωρίς μάτια χαρακτηρίζεται απο τους πατέρες της Εκκλησίας ως μια πράξη που είναι παράλληλη με την πράξη δημιουργίας του κόσμου και του ανθρώπου απο το Θεό. Μας φανερώνει ο Χριστός με την πράξη του αυτή πως μόνο ο δημιουργός του κόσμου μπορεί να δημιουργήσει μάτια σε κάποιον που δεν είχε απο την άρχη δηλ. απο την ημέρα της γεννησής του. Δεν είχε ξανά ακουστεί πότε απο τη δημιουργία του κόσμου να ανοίξη κανείς τα μάτια ενος γεννημένου τυφλού.

Ο Χριστός έρχεται με δική του πρωτοβουλία πρός τον τυφλό που συνάντησε αλλά δεν το θεραπέυει αμέσως. Απαντά πρώτα στα ερωτήματα που του θέτουν οι μαθητές του, οι οποίοι προσπαθούν με λογικές εξηγήσεις να εντοπίσουν την αιτία της ασθενειάς του τυφλού. Η αντίληψη που επικρατούσε μεταξή των Ιουδαίων είναι ότι οι διάφορες δοκιμασίες ή και ασθένειες που συνέβαιναν στη ζωή κάποιου ανθρώπου οφείλονταν σε αμαρτίες που είχε διαπράξει αυτός ή οι συγγενείς του και τώρα πλήρωνει τη τιμωρία τους. Γι’ αυτό ρωτούν το Χριστό αν έχει αμαρτήσει αυτός ή οι γονείς του και γεννήθηκε τυφλός. Η απάντηση που παίρνουν απο το Χριστό τους βγάζει έξω απο τις αντιλήψεις που είχαν. Τους λέει οτι ούτε αυτός αμάρτησε ούτε οι γονείς του αλλά γεννήθηκε τυφλός για να φανερωθεί η δύναμη των έργων του Θεού πάνω σ’ αυτόν. Και τα έργα του Θεού μας εξηγεί οτι είναι η παροχή του φωτός στον κόσμο. Τόσο του σωματικού αλλά και του πνευματικού που μας ελευθερώνει από το σκότος.

Στη συνέχεια έφτυσε στη γη, έφτιαξε πηλό απο το φτύμα και με τον πήλο αυτό άλειψε τα μάτια του τυφλού και τον έστειλε στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ για να νυφτεί. Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος μας λέει οτι δεν χρησιμοποίησε νερό για την κατασκευή του πηλού αλλά πτύσμα για να φανεί οτι είναι η δύναμη που βγήκε

απο το στόμα του του Χριστού που αναδημιούργησε και άνοιξε τα μάτια του τυφλού. Και ακόμα για να μη νόμησουμε οτι η γη έκανε αυτό το θάυμα τον στέλνει στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ για να πάει να νιφθεί. Ο Χριστός σεβόμενως την ελευθερία του τυφλού δεν κάνει το θάυμα αμέσως αλλά ζητάει και απο αυτόν τη συμμετοχή του στο θάυμα. Γι' αυτό τον στέλνει στη κολυμβήθρα, γιατί με τον τρόπο αυτό φανερώνεται η πίστη που έχει ο τυφλός πρός το Θεό.

Μετά απο το νίψημο ο τυφλός γύρισε πίσω και έβλεπε. Αυτό προκάλεσε συζητήσεις και διαφωνίες μεταξύ των ανθρώπων που τον έβλεπαν και τον ήξεραν προηγουμένως. Μερικοί έλεγαν οτι είναι αυτός, άλλοι το αμφισβητούσαν και έλεγαν οτι είναι κάποιος που του μοιάζει ένω ο ίδιος τους διαβεβαίωνε οτι είναι αυτός και τους εξηγούσε το πως είχε θεραπευθεί. Τότε τον παίρνουν στους Φαρισαίους, οι οποίοι ξεκίνησαν να τον ρωτούν για το πως απέκτησε το φώς του. Αυτός τους εξηγούσε, αλλά αυτοί δεν ήθελαν να πιστέψουν οτι ο Χριστός είναι σταλμένος απο το Θεό, γιατί δήθεν δεν τηρούσε την αργία του Σαββάτου. Η ημέρα που θεραπέυτηκε ο τυφλός ήταν Σάββατο. Οι Ιουδαίοι αντί να χαρούν και να δοξάσουν το Θεό για τη θεραπεία αυτού του ανθρώπου, εγκλωβίστηκαν μέσα στους κανόνες του Ιουδαίκου Νόμου ο οποίος απαγόρευε οποιαδήποτε εργασία την ημέρα του Σαββάτου, και αγανάκτισαν εναντίων αυτού αλλά και αυτού που τον θεράπευσε.

Καλούν τότε τους γονείς του και τους ρωτούν αν πράγματι αυτός είναι ο γιος τους που είχε γεννηθεί τυφλός. Αυτοί τους διαβεβαιώνουν οτι αυτός είναι ο γίος τους αλλά δεν ξέρουν πως βλέπει τώρα και ποιος τον έκανε καλά, να ρωτήσουν τον ίδιο να τους εξηγήσει. Απάντησαν έτσι οι γονείς του επειδή φοβόντουσαν τους Ιουδαίους οι οποίοι είχαν συμφωνήσει να αφορίζεται απο τη συναγωγή όποιος ομολογούσε πως ο Χριστός είναι ο Μεσσίας. Ενώ ήταν βεβαιοί για το θάυμα που είχε συντελεστεί στο γιό τους αυτοί απο φόβο προτιμούν να σιωπάσουν. Αυτή τη στάση που κράτησαν οι γονείς του τυφλού την βρίσκουμε πολλες φορές μέσα στην πορεία και ζωή της Εκκλησίας μας. Είναι η στάση που δεν στοιχίζει τίποτα στα προσωπικά μας συμφέροντα. Το να γνωρίζουμε και να μη γνωρίζουμε, να μην είμαστε ζεστοί αλλά ούτε ψυχροί να είμαστε δηλ. χλιαροί, να φοβόμαστε να πούμε την αλήθεια για να μην θιγούν τα διάφορα συμφέροντα μας. Επαναπαυόμαστε στη σκέψη οτι ο Θεός θα μας καταλάβει και θα δει την πίστη μας. Ξεχνούμε αυτό που μας έχει πεί ο Χρίστος, ότι όποιος ομολογήσει μπροστά στούς ανθρώπους οτι ανήκει σ' εμένα, θα τον αναγνωρίσω κι εγω για δικό μου μπροστά στον ουράνιο Πατέρα μου, όποιος όμως με απαρνηθεί μπροστά στους ανθρώπους θα τον απαρνηθώ κι εγω μπροστά στον ουράνιο Πατέρα μου.

Αφού οι Ιουδαίοι δεν ήθελαν να καταλάβουν το τι είχε γίνει, καλούν για δέυτερη

φορά τον πρώην τυφλό και τον ξαναρωτούν πως θεραπεύτηκε. Αυτός τους απαντά οτι τους έχει πει αλλα δεν έχουν πειστεί, μήπως θέλουν λοιπόν να γίνουν μαθητές του Χριστού; Τότε αυτοί αντιδρώντας τον περιγέλασαν λεγοντάς του οτι αυτοί είναι μαθητές του Μωυσή στον οποίο είχε μιλήσει ο Θεός, ενω για τον Χριστό δεν γνώριζαν την προέλευση του. Και ο πρώην τυφλός τους απαντά οτι ενω εσείς δεν ξέρεται απο που προέρχεται ο Χριστός εμένα μου έχει ανοίξει τα μάτια και γνωρίζεται οτι ο Θεός δεν ακούει τους αμαρτωλούς αλλά όποιο τηρεί το θέλημα του. Αν δεν ήταν απο το Θεό δεν θα μπορούσε να κάνει τέτοιο θαύμα που δεν έχει ξάνακουστει απο τη δημίουργια του κόσμου. Μη μπορώντας να δώσουν απάντηση σε μια τόσο τεκμηριώμενη απάντηση που τους είχε δώσει του απαντούν οτί εσύ που είσαι βουτηγμένως στην αμαρτία απο τότε που γεννήθηκες κάνεις το δάσκαλο σε μας; Και τον πετούν έξω.

Ο Ιησούς έμαθε το τι είχε συμβεί με τους Ιουδαίους και πως πέταξαν εξω τον πρώην τυφλό και όταν τον βρήσκει τον ρωτά αν πιστέυει στο Υίο του Θεού. Ο πρώην τυφλός τον ρωτά ποιός είναι αυτός για να πιστέψει. Τότε ο Χριστός του λέει οτι αυτός είναι που μιλάει τώρα μαζί του. Εδω έχουμε μια θεοφάνεια του Χριστού πρός τον άνθρωπο αυτό, οτι δηλ. αυτός είναι ο Υίος του Θεού. Η θεραπεία η οποία λαμβάνει ο πρώην τυφλός δεν είναι μόνο σωματική αλλά και πνευματική. Μέτα απο αυτή την αποκάλυψη ο πρώην τυφλός απαντά στο Χριστό οτι πιστέυει και τον προσκυνά. Ο Χριστός τότε λέει οτι ήρθε για να φέρει σε κρίση τον κόσμο, έτσι ώστε αυτοί που δεν βλέπουν να βρούν το φώς τους, κι εκείνοι που βλέπουν να αποδειχθούν τυφλοί.

Ο τυφλός του σημερινού ευαγγελίου δε θεράπευσε μόνο τα μάτια του σώματος του αλλά και τα μάτια της ψυχής του. Και αυτό τον οδηγεί στο να ομολόγησει ενώπιον όλων οτι ο Χριστός είναι ο Υίος του Θεού, χωρίς να υπολογίζει τίποτα. Αυτό είναι το μήνυμα που μας διδάσκει ο πρώην τυφλός του σημερινού Ευαγγελίου. Να έρθουμε κόντα στο Χριστό, να τον γνωρίσουμε, να γευτούμε το φώς το αληθινό που μας προσφέρει και να τον ομολογήσουμε ενώπιον όλων χωρίς φόβο.